

Azad Azərbaycan

20 oktyabr 2022-ci il №10 (3721)

8

POEZİYA

*Xuraman İsmayıl qızı
Muradova*

Bir gün çıxıb gedəsən

Bir gün çıxıb gedəsən,
Bu şəhərin səsinəndən.
Gedəsən uzaqlara...
Nə maşın səsi gələ,
nə də ki uğultusu...

Səninçün həyat ola
Bir də bir içim su...
Gedəsən yavaş-yavaş
Səni yollar apara.
Tək yollar duya səni,
Səni qəmdən qopara.

Bir gün çıxıb gedəsən
Bu şəhərin özündən.
Saxta yalandan gülən,
İnsanların üzündən.

Uzaq yerə gedəsən...
Bilməyələr izini.
Unudasan hər kəsi,
Tək tapasan özünü.

Heç geriyyə baxmadan.
Bir gün çıxıb gedəsən...
Getmək nə çətin imiş...
Bəlkə də asan imiş...

Bir gün çıxıb gedəsən...
Heç bir kəsə demədən.
Sakit, səsiz-səmərsiz,
Bir gün çıxıb gedəsən,
Ayrılığın dadını,
Hər kəsə bildirəsən...

Nişanəsiz qız

(Bacım Südəbəyə)

Yenə fikrim dolaşır,
Yenə halım qarışıb,
Yenə çıxıb getmişəm
Uşaqlıq illərimə.
Fikirlərim uzaqda,
Yenə ağılımdakı sən
Yenə sakit otaqda
Açıram pəncərəmi,
Yenə sən qəlbimdəsən.
Dənizin səsi gəlir,
Bu səslə birlikdə
İsti bir nəfəs gəlir.
Bir pıçılıq qarışır
Bu dənizin səsinə,
Bu səslə sən səsin
Sanki bir isti nəfəs,
Dəyir bu an üzümə.
Bu sənin nəfəsini,
Deyirsən, can ay bacı
Niyə fikirləşən sən,
Deyirəm bacın qurban,
Nə yaxşı ki, gəlmisən.
Gülümseyib baxırsan,
Sakit-sakit üzümə.
Gülüşünü gördükçə,
Qayıdıram özümə.
Arzulur ümman-ümman,
Xəyallar karvanında.
Kaş bir dəfə, birçə yol,
Sən olaydın yanımda.
Gəl tutaq biz əl-ələ,
Qayıdaq kəndimizə.
Nə olar ki, ay bacı,
Birçə yol da gəl bizə.

Yenə axşam düşübdü
Yenə qax qaralıbdır.
Yenə evimizdəyik,
Anam süfrə salıbdı.
Yığılmış bir yerə,
Ömrün xoşbəxt anıdı.
Atamın gül balası,
Anamın gül balası.
Yadımda uşaq vaxtı,
Ulduzları böldürdik.
Bu mənim, bu da sənin,
O da onun, deyərdik.
Çox sevərdim göyləri,
Uçmaq istərdim ora,
Deyərdim ki, kaş məndə,
Çataydım ulduzlara.
Sən deyərdin ay bacı,
Elə demə nə olar,
Birdən uçan boşqablar,

Gəlir səni aparar.
Məndə hərdən doğrusu,
Qorxardım bu sözlərdən,
Ürəyimdə sadəcə,
Arzulardım göyü mən.
Gəl mehribanım bacı.
Gəl tutum əllərimdən,
Buraxmayım səni mən.
Gəl sarılım boynuna,
Gəl öpüm üz-gözündən.
Axı bir vaxtlar sən də,
Qucaqlayardın məni
Deyərdinki, istərdim,
İş adamı olasan,
Hamı tanışın səni.
Məndə deyərdim vallah
Sözün qurtarıb sənin.
Nəyimə lazımdırki,
Axı tanımaq mənim?
Eh, illər keçdi bacı,
Ömürdən çoxu getdi.
İş adamı olduq.
Çoxu tanıdı bizi.
Amma sənəzsiz yaşadıq.
Heyf, bu ömrümüzü.
Sən mənim atam idin.
Sən mənim anam idin.
Bütün varlığın ilə,
Halıma yanan idin.
Rahat uyu məzarda,
Atamın yadigarı.
Nişanəsiz gedən qız,
Ömrümün ilk baharı.
Dualarımda sənə,
Hər gün pay ayırıb mən,
Allahın dərğahında,
Qəbula göndərirəm.
Rahat uyu, can bacı.
Məzarın nurla dolsun!
Höküm Allahın hökmüdür!
Yerin cənnətlük olsun!
Yerin cənnətlük olsun!

Bir gün olmayacam

Bir gün arzula yarsan məni...
Cadar-cadar totpaqlar
yağışı arzulağı kimi.
Bir gün arzula yarsan məni...
Çarəsiz bir xəstənin
Gözlərini pəncərəyə dikib
Günəşin doğuşunu gözlədiyi kimi.
Bir gün arzula yarsan məni...
Bir məhbubun dəmir barmaqlıqlardan
Azadlığa həsrət qalması

baxışları kimi.
Bir gün arzula yarsan məni...
Nəçə illərin sevgi nəşəsindən
alısan dodaqlarını buz nəfəslə
namışları kimi...
Amma o gün mən olmayacam...
Nə də yağış yağınmayacaq.
Məni yetirən o arıq,
Daha məni doğmayacaq...

Sevimli adın gedəcək

(Mənsur Şeir)

Bir gün gələcək, dərindən, sıxın-
tılarla gedəcəksən. İllərlə qurdüğün
evini-əşiyini, doğmalarını tərək edə-
cəksən. Öləcəyəm deyər çox fikir
çəkmə, həyacanlanma. Öldüyün an
sənin vücudun refleksi olacaq. Kəsi-
ləcək nəfəsin, gözlərin açıq qalacaq.
Nə olacaq, necə olacaq, deyə heç
üzülmə. Çünki, sən ölənədə nə la-
zımsa edəcəklər. İlk öncə sənin pal-
tarlarını çıxaraçaqlar. Sonra səni yu-
yacaqlar, qüsül edəcəklər. Yeni pal-
tarını, kəfəninə əyninə geydirəcəklər.
Yaxından, uzaqdan eşidib gələ-
cəklər. Cənəzə haradadır, cleyəcəklər.
Adınla səni heç kəs çağırmayaca-
caq, öldüyün an səni ilk adın tərək
edəcək.

Cəsədin olacaq ortada. Sənə
"meyit" deyiləcək. Adınla səni heç
kəs çağırmayacaq. Deyəcəklər tələ-
sin, neyit qalmasın sabaha. Bir gecə
də səni evində qonaq saxlamayacaqlar.
Gecəni ağlamaqda günahdı dey-
yib.

ağla mayacaqlar...
Deyəcəklər tez çatdıraq məzarlı-
ğa... Sənə səni çiynlərində götürəcəklər.

Qolları yoruldu deyər, bir-birine
ötürəcəklər. Nəhayət, səni son mənzilə
yetirəcəklər. Tez dəfn edək, geri
dönək, şəfə qarışdır deyəcəklər.

Hamı çəkilib gedəcək, hamı səni
tərək edəcək.

Dönəcəklər mənzilinə, hərə bir
söz söyləyəcəklər.

Kim yeməyə ehsanından ruh in-
ciyər, deyəcəklər. O yazığın taleyi
də belə imiş, çünki də bu qədər-
miş, deyib, oturub halvanı da yeyə-
cəklər.

Üstündən bir limonlu çay da iç-
əcəklər... Sonra hər kəs çəkilib öz
evinə gedəcək. Bir neçə gün keçə-
cək... Doğmaların, övladların yığışa-
caq,

Öndən kimə nə qaldı, deyəcəklər.
Əvvəl pıçılıqla gizli-gizli kimi-
nə çox, kiminə az mirasını böləcəklər.
Payına az düşsələr narazılıq
edəcək.

Bizi heç düşünməmiş, kimə nə
qaldı deyəcək. Sonra paltarlarını,
əşyalarını seçib ayıracaqlar. Kimə
isə sədəqə verək deyər, onu da pay-
layacaqlar. Beləcə aylar keçəcək,
günlər keçəcək...

Bil ki, sən öldükdən sonra işini-
gücünü buraxıb sənin həsrətini heç
kəs çəkməyəcək. Nə də həyatın
tərək edib səninlə ölməyəcək.

İşləri də, həyatları da hər zaman-
kı kimi davam edəcək. Qalan malın
da, mülkün də doğmaların arasında
bölünəcək.

Bir gün gələcək sən öləcəksən.
Şanın-şöhretin hamısı dünyada qala-
caq.

İlk öləndən alınan sevimli adın
olacaq. Bir gün gələcək, hamı səni
tərək edəcək. Tərək edənlərin önündə
də, sevimli adın gedəcək.

Sevimli adın gedəcək...

Darıxmaq

Darıxmağın rəngi olmur əzizim.
Darıxmaq səh tutan gülə bənəyir.
Yandırır qəlbini gözə görünməz.
Ocağında sönmüş külə bənəyir.

İnsana ayrılmaz bir yoldaş olar,
Sığınar dərindən bir sırdaş olar,
Darıxmaq qəlbində dərin iz salar.
Tufanla sovrulan yelə bənəyir.

Çox dayaz görsənər, amma dəridi,
Həsəti ömürlük qəlbə yerindi,
Uşuyər hər zaman, yeri səridi,
Darıxmaq bir çaya, gölə bənəyir.

Yaralar adamı öz can evindən,
Əridər, məhv edər, saça salar dən,
Susarsan, ürəyin dolar kədər dən,
Darıxmaq lal olmuş dilə bənəyir.

Eyləyər qəlbini lap oyuq-oyuq,
Hərdən qaynar olar, hərdən də soyuq,
Eyləməz özünü heç nəyə layiq
Darıxmaq, səhraya, çölə bənəyir.